

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑργασίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2—9 Δεκεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 48—49

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 337.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'.

Ἡ οἰκτρά αὕτη κατάστασις τοῦ κ. Βουλφρὰν παρετάθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, προσεβλήθη δὲ καὶ ἡ ὑγεία του, ἡ βρογχίτις ἐδεινώθη, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ παλμοί· καὶ ἀνεφάνη πνευμονικὴ συμφορῆσις, ἥτις ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ οἰκουρήσῃ. Τότε δὲ παρέδωκεν ὅλην τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργοστασίων εἰς τὸν Ταλουέλ θριαμβεύοντα ἤδη.

Ταῦτα πάντα μετ' ἐλίγον κατεπολεμήθησαν, ἀλλ' ἡ ἥθικὴ κατάπτωσις δὲν ἐβελτιώθη· μετὰ τινος δὲ ἡμέρας ὁ ἰατρός περὶ αὐτῆς καὶ μόνης εἶχεν ἀνησυχίας. Πολλάκις ἡ Πετρίνα ἠθέλησε νὰ τον ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ὁ ἰατρός ἦτο ἀνθρωπος βαρὺς καὶ δὲν ἐσκοτίζετο νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εὐκόλως εἰς περιέργους ἐρωτήσεις. Εὐτυχῶς ἦτο ὁμιλητικώτερος πρὸς τὸν Σταμάτην καὶ πρὸς τὴν διδασκάλισσαν, ὥστε ἡ Πετρίνα τῇ μεσολαβήσει τῶν δύο τούτων κατεπράυνε τὴν σφοδρὰν ἀγωνίαν καὶ ταραχὴν τῆς.

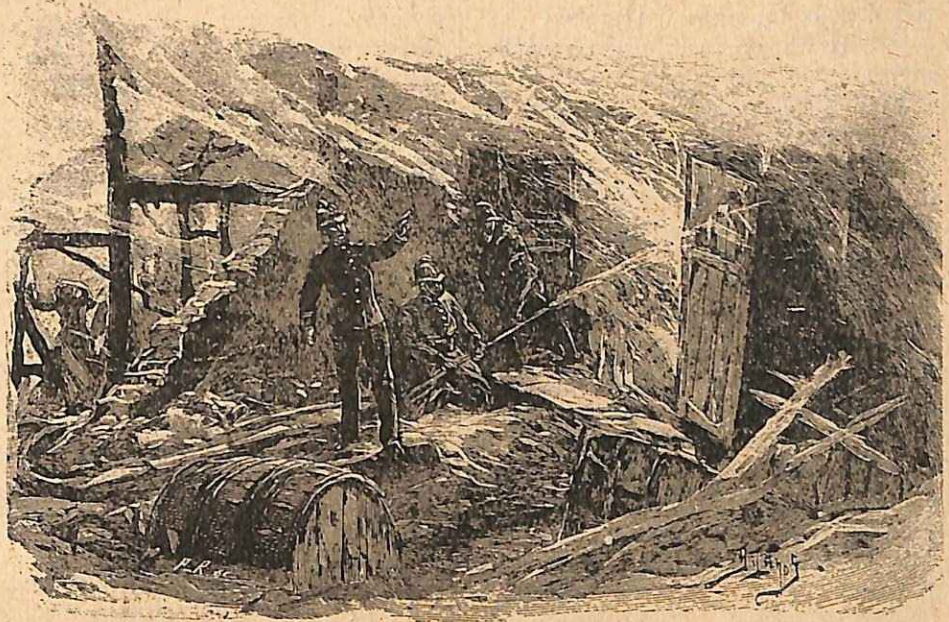
«Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος περὶ τῆς ζωῆς του, ἔλεγεν ὁ Σταμάτης, ἀλλὰ ὁ ἰατρός θέλει νὰ ἰδῇ τὸν κύριον νὰ ζητήσῃ νὰ ἐργασθῇ.» Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σταμάτης ὅσον οἶόν τε συντομώτατα· ἡ δὲ διδασκάλισσα ἦτο ὀλιγώτερον σύντομος. Ἐρχομένη εἰς τὸν πύργον νὰ παραδώσῃ μάθημα εἰς τὴν Πετρίναν ἐφλυαρεῖ ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν μετὰ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἔπειτα ἐπανελάμβανε προθύμως εἰς τὴν μαθήτριάν τῆς ὅσα εἶχε μάθῃ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κ. Βουλφρὰν· αἰέποτε δὲ κατέληγε διὰ τῆς συντόμου ταύτης παρατηρήσεως·

«Ἀπαιτεῖται σφοδρὸς κλονισμός, κάτι τι τὸ ὅποιν νὰ κινήσῃ τὴν σταματήσαν ἥθικὴν μηχανήν· διότι τὸ μέγα ἐλατήριο εὐτυχῶς δὲν ἐθραύσθη.»

Ἀλλὰ πῶς νὰ εὐρεθῇ τρόπος νὰ προκληθῇ ὁ ποθοῦμενος οὗτος σφοδρὸς κλονισμός; Ὁ κ. Βουλφρὰν ἐξηκολούθει μὲνων ἀμέτοχος καὶ ἀδιάφορος πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα· δὲν ἠθέλε νὰ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν οὔτε τὸν Ταλουέλ, οὔτε τοὺς ἀνεψιούς του. Πρὸς δὲ τὸν Ταλουέλ ὅστις ἤρχετο μετὰ σεβασμοῦ δις τῆς ἡμέρας πρῶτ καὶ ἐσπέραν ζητῶν ὁδηγίας, ἀπῆντα διὰ τοῦ Σταμάτη·

«Ὡς πράξῃ ὅπως νομίζει καλλίτερον.»

Ἀλλ' ἡ ἀπάθεια ὅμως αὕτη δὲν τον ἐκώλυσε τῆς τακτικῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων. Ὡς συνήθως, μετέβαινε

«Οἱ πυροσθέται κατέκλυνον τὰ χαλάσματα» (Σελ. 346, στήλ. 6'.).

καθ' ἐκάστην ἐποχούμενος, τῆς Πετρίνας ὁδηγούσης τὸν δῖφρον. Ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ἦτο σιωπηλός, οὐδεμίαν δὲ ἀπάντησιν ἔλεγεν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς Πετρίνας περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὰ ἐργοστάσια, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤκουε τὴν ἐκθεσιν τῶν διευθυντῶν καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτούς·

«Καλλίτερα συνεννοηθῆτε μὲ τὸν Ταλουέλ.»

Ἀλλὰ πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ κατάσταση αὕτη τῶν πραγμάτων;

Ἡμέραν τινὰ μετὰ μεσημβρίαν ἐπέστρεφον ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργοστασίων καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ Μαρωκούρι. Ὁ γηραιὸς ἵππος ἐβάδιζε τὸ ὑπναλέον βάδισμά του.

Αἶφνης ἀκούεται σάλπισμα.

«Σταμάτησε, εἶπεν ὁ κ. Βουλφρὰν, φαίνεται σάλπισμα πυρκαϊᾶς.»

Ὁ δῖφρος ἐστάθη, τὸ δὲ σάλπισμα ἠκούσθη εὐκρινῶς.

«Εἶνε πυρκαϊά, εἶπεν ὁ κ. Βουλφρὰν· βλέπετε τίποτε;

—Μαῦρον καπνόν.

—Πρὸς ποῖον μέρος;

—Φαίνεται ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα· δὲν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω.

—Δεξιὰ ἢ ἀριστερά;

—Μᾶλλον ἀριστερά.»

Ἀριστερὰ ἦτο πρὸς τὸ ἐργοστάσιον.

«Κάμε νὰ φθάσωμεν γρήγορα.»

Ὅτε δὲ ἐπλησίαζον, τὸ σάλπισμα ἠκούσθη ζωηρότερον·

ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς ἐκάμπτετο πολλάκις ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τῶν ἐντομῶν, αἵτινες ἐφράσσοντο διὰ σειρᾶς δένδρων, ἡ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς πόθεν ἀνέθρωςκεν ὁ καπνός. Ἐφαίνετο δὲ μᾶλλον ὅτι ἀνέθρωςκεν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ χωρίου καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ Πετρίνα το εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ὅστις δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐνίσχυε δὲ τὴν γνώμην ταύτην τῆς Πετρίνας τὸ σάλπισμα, ὅπερ ἤκούετο ἐρχόμενον νῦν ὁλως ἀριστερόθεν τοῦ ἔστιν ἐκ τῶν πέριξ τοῦ ἐργοστασίου.

«Δὲν σαλπίζουσιν ἐκεῖ πλησίον ὅπου εἶνε ἡ πυρκαϊά, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Ἡ παρατήρησίς σου εἶνε ὀρθοτάτη.»

Εἶπε δὲ ταῦτα μετ' ἀγορευίας, ὡς ἐάν τῳ ἦτο ἀδιάφορον ποῦ ἦτο ἡ πυρκαϊά.

Μόνον δὲ ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον ἐβεβαίωθησαν.

«Μὴ βιάζεσθε, κύριε Βουλφράν, ἀνεφώνησε χωρικός τις, ἡ φωτιά δὲν εἶνε ἡ ἐργοστασίον σας, τὸ σπίτι τῆς Τιμπούρκαινας καίεται.»

Ἦτο δὲ ἡ Τιμπούρκαινα γραῖα μέθυσος καὶ ἐφύλαττε τὰ παρὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ τῶν γυναικῶν τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ ἐργοστασίῳ· κατόκει δὲ ἐν ἀθλίᾳ καλύβῃ, ἐφαρμένη, ἐτοιμορόπῳ, κειμένη εἰς τὸ βάθος αὐλῆς τινος πλησίον τῶν σχολείων.

«Ἄς υπάγωμεν ἐκεῖ,» εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

Παρηκολούθησεν ὁ δίφρος τοὺς τρέχοντας. Ἦδη ἐφαίνετο ὁ καπνός καὶ αἱ φλόγες ὑψούμεναι ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν καὶ ἀνέπνεε τις ὁσμὴν καιομένων πραγμάτων. Πρὶν ἢ φθάσασιν ἐδέησε νὰ σταθῶσι, διότι ἄλλως ἤθελον καταπατήσῃ τοὺς περιέργους, οἵτινες κατ' οὐδένα λόγον ἤθελον νὰ ταραχθῶσι. Τότε ὁ κ. Βουλφράν ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Πετρίνας διήλθε τοὺς ὁμίλους. Ὅτε δὲ ἐμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν εἰσόδον τῆς οἰκίας προσέδραμεν ὁ Φαβρὴς φορῶν περικεφαλαίαν, διότι αὐτὸς διηύθυνε τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα τῶν ἐργοστασίων.

«Κατεστείλαμεν τὴν ὁρμὴν τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλ' ἡ οἰκία ἐκάη ὅλη, καὶ τὸ σπουδαιότερον, πολλὰ παιδάκια πέντε ἢ ἑξ ἑτῶν ἐχάθησαν, ἐν ἑξ αὐτῶν ἐτάφη ὑπὸ τὰ εἰρήνια, δύο ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας, τὰ δὲ τρία ἄλλα τίς ἤξεύρει πῶς.

— Καὶ πῶς συνέβη ἡ πυρκαϊά;

— Ἡ Τιμπούρκαινα εἶχεν ἀποκοιμηθῇ μεθυμένη — καὶ ἀκόμη εἶνε — τὰ μεγάλα ἡ τέρατα παιδιὰ ἐπαίζαν μετὰ τὰ σπύρτα καὶ ἐπῆραν φωτιά· ἔτρεξαν ἐκεῖνα, ἔτρεξε καὶ ἡ Τιμπούρκαινα τρομαγμένη καὶ ἐξέλασε τὰ μικρὰ παιδάκια ἔς τὴν κούιναν των.»

Βοή ἐξήρχετο ἐκ τῆς αὐλῆς μετὰ

πολλῶν κραυγῶν. Ὁ κ. Βουλφράν ἠθέλησε νὰ πορευθῇ ἐκεῖ.

«Μὴ πηγαίνετε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶπεν Φαβρὴς, κλαίουσαν αἱ μητέρες τὰ παιδιὰ των τὰ καίμενα.

— Καὶ ποῖται εἶνε αὐταί;

— Ἐργάτριαι τῶν ἐργοστασίων.

— Πρέπει νὰ τὰς ὁμιλήσω.»

Καὶ ἐστήριξε τὴν δεξιάν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Πετρίνας δηλῶν ὅτι ὤφειλε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ.

Ἐγούμενου τοῦ Φαβρῆ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνθα οἱ πυροσβέσται κατέκλυζον τὰ χαλάσματα τῆς κρημνισθείσης οἰκίας, ἥς μόνον οἱ τέσσαρες τοῖχοι ἔμενον ὀρθοί, καὶ ὑπὸ τοὺς πίδακας τοῦ ὕδατος συστροφῇ φλογῶν ἀνεπῆδων ἐκ τῆς ἐστίας ταύτης μετὰ τριγμῶν.

Ἐκ γωνίας ἀντιθέτου, βριθούσης γυναικῶν, προήρχοντο αἱ κραυγαὶ ἃς εἶχον ἀκούσῃ. Ὁ Φαβρὴς διέσχισε τοὺς ὁμίλους, ὁ δὲ κ. Βουλφράν, ἡγούμενος τῆς Πετρίνας προὐχώρησε πρὸς τὰς δύο μητέρας αἵτινες ἐκράτουσαν ἐπὶ τῶν γονάτων τὰ τέκνα των· ἡ μία ἐξ αὐτῶν εἶδεν ἐρχόμενον τὸν κ. Βουλφράν καὶ ἐκτείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα ἀπειλητικὴν ἀνεφώνησε·

«Ἐλα νὰ ἰδῇς πῶς μὰς τα κάνουν τὰ παιδιὰ μας κ' ἐμεῖς ἀφανίζομαστε γὰρ σένα. Ἐλα ντὲ τώρα σὺ νὰ μας ταναστήσης. Παιδάκι μου, παιδάκι μου!»

Καὶ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς ἐξερράγη εἰς κραυγὰς καὶ λυγμούς.

Ὁ κ. Βουλφράν ἐπ' ὀλίγον ἐστάθη ἀμνηχανῶν, ἔπειτα δὲ εἶπε πρὸς τὸν Φαβρὴν.

«Καλὰ ἔλεγε, ἃς πηγαίνωμεν.»

Ἐπανῆλθον εἰς τὰ γραφεῖα, καὶ οὐδεὶς λόγος ἔγινε πλέον περὶ τῆς πυρκαϊᾶς μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὁ Ταλουέλ ἐλθὼν ἀνήγγειλε τῷ κ. Βουλφράν ὅτι ἐκ τῶν ἑξ παιδιῶν, τῶν νομιζομένων ὡς ἀποθανόντων, τρία εἶχον ἀνευρεθῇ καλῶς ἔχοντα ἐν γειτονικαῖς οἰκίαις, ἐνθα τα εἶχον μεταφέρειν κατὰ τὴν πρῶτην ταραχὴν· πράγματι λοιπὸν τὰ θύματα ἦσαν τρία, ὧν ἡ κηδεὶα ὠρίσθη τὴν ἐπιούσαν.

Ἀπελθόντος τοῦ Ταλουέλ, ἡ Πετρίνα ἦν ἐκάθητο σύννοος, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

«Δὲν θὰ πᾶτε εἰς τὴν κηδεῖαν; ἡρώτησε μετὰ φρισσούσης φωνῆς ἥτις ἐνέφαινε τὴν συγκίνησιν τῆς.

— Καὶ διατί νὰ υπάγω;

— Διότι θὰ ἦτο ἀπόκρισίς σας ἀξιόπρεπτος εἰς τὰς κατηγορίας τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναικός.

— Ἦλθον οἱ ἐργάται μου εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ υἱοῦ μου;

— Δὲν συνεμερίσθησαν τὴν λύπην σας, σὲς ὅμως συμμερίζεσθε τὴν ἰδικήν των, καὶ τοῦτο ἀκόμη εἶνε ἀπάν-

τησις, καὶ θὰ τὴν καταλάβουν πολὺ καλὰ.

— Δὲν ἤξεύρετε πόσον εἶνε ἀχάριστος ὁ ἐργάτης.

— Ἀχάριστος, διατί; Διὰ τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον λαμβάνει; Πιθανόν· ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται ἴσως διότι αὐτὸς τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον λαμβάνει δὲν το θεωρεῖ ὅπως το θεωρεῖ ἐκεῖνος ὅστις το δίδει. Καὶ ἔπειτα δὲν το ἐκέρβησε διὰ τοῦ ἰδρωτός του; ἴσως υπάρχει ἡ ἀχαριστία, ὅπως σὲς λέγετε. Ἀλλ' ἡ ἀχαριστία πρὸς ἄνθρωπον συμπαθήσαντα πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς φίλον βοηθήσαντα ἡμᾶς νομίζετε ὅτι εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό;

Ἡ φίλια γεννᾷ τὴν φιλίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ὅτι τὸν ἀγαπᾷ καὶ μοι φαίνεται ὅτι, ὅταν γινώμεθα φίλοι τῶν ἄλλων, αὐτοὺς κάμνομεν φίλους μας. Εἶνε πολὺ τὸ νὰ ἀνακουφίξῃ τις τὰς δυστυχίας τῶν δυστυχῶν, ἀλλὰ πολὺ πλέον εἶνε τὸ νὰ ἀνακουφίξῃ τὴν λύπην των, . . . συμμερίζομενος αὐτήν.»

Εἶχε νὰ εἴπῃ πολλὰ τοιαῦτα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Βουλφράν δὲν ἀπεκρίνετο, οὐδὲ ἐφαίνετο ἀκούων, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξακολουθήσῃ· βραδύτερον θὰ ἐπανελάμβανε τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ὅτε διήρχοντο πρὸ τοῦ Ταλουέλ ἀπερχόμενοι εἰς τὸν πύργον, ὁ κ. Βουλφράν ἐστάθη καὶ εἶπε·

«Νὰ εἰπῇς τοῖς ἱερέως ὅτι ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὰ ἐξοδα τῆς κηδεῖας τῶν παιδιῶν· νὰ γίνῃ καλὴ, καὶ ὅτι θὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγώ.»

Ὁ Ταλουέλ ἐξεπλάγη.

«Παράγγειλε νὰ τοιχοκολληθῇ ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ υπάγουν αὐριον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔχουν τὴν ἀδειαν· μεγάλη συμφορά αὕτη ἡ πυρκαϊά!

— Δὲν εὐθυνόμεθα ἡμεῖς.

— Ἀμέσως, ὅχι.»

Καὶ ἡ Πετρίνα ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἀπροσδόκητον· ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον· τὴν ἐπομένῃ πρωΐαν μετὰ τὴν εξέτασιν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τὴν σύσκεψιν μετὰ τῶν προϊσταμένων τῆς ὑπηρεσίας, ὁ κ. Βουλφράν ἐκράτησε τὸν Φαβρὴν.

«Δὲν ἔχεις ἐκκρεμῇ σπουδαίαν τιὰν ἐργασίαν, νομίζω.

— Ὁχι, κύριε.

— Λοιπὸν, νὰ υπάγῃς εἰς τὴν Πουέννην. Ἐμαθα ὅτι ἰδρυθῇ ἐκεῖ πρότυπον ἄσυλον παιδικόν, πρωτοβουλία ἰδιωτικὴ ὑπὸ τινος, ὅστις ἠθέλησε διὰ τῆς εὐεργεσίας νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην προσφιλῶν συγγενῶν του. Θὰ μελετήσῃς τὸ ἄσυλον τοῦτο μετὰ πάσης ἀκριβείας, τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ, τὴν θέρμασιν, τὸν ἀερισμόν, τὴν δαπάνην καὶ τὰ ἐξοδα τῆς συντηρήσεως. Θὰ ἐρωτήσῃς τὸν ἰδρυτὴν ποῖα ἄλλα ἄσυλα εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ θὰ υπάγῃς νὰ μελετήσῃς καὶ αὐτὰ· νὰ ἐπανελθῇς δὲ ὅσον τὸ δυνατόν τάχι-

στα. Εἶνε ἀνάγκη πρὶν παρελθῶσι τρεῖς μῆνες νὰ υπάρχῃ καὶ ἐν ἄσυλον πλησίον τῆς θύρας τῶν ἐργοστασίων μου, διότι δὲν θέλω νὰ ἐπαναληφθῇ ἄλλο δυστύχημα ὡς τὸ προηγουμένον. Νὰ σε ἰδῶ. Νὰ ἀπαλλαγθῶμεν πλέον τῆς εὐθύνης.»

Τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος ἡ Πετρίνα ἐδιηγῆθη ἐνθους εἰς τὴν διδασκάλισσαν τὴν μεγάλην εἰδησιν. Αἰφνης εἰσέρχεται ὁ κ. Βουλφράν καὶ διακόπτει τὸ μάθημα, λέγει ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν διδασκάλισσαν·

«Δεσποινίς, ἔρχομαι νὰ σας ζητήσω ὑπηρεσίαν τιὰν ἐξ ὀνόματος ἐμοῦ καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ταύτης, ὑπηρεσίαν σημαντικὴν καὶ σπουδαιότατην, ἐνεκα τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἔγῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτοῦμεν παρ' ὑμῶν οὐσίαν σημαντικὴν.»

Ἡ οὐσία περὶ ἧς ὁ λόγος ἦτο νὰ παραιτηθῇ τῆς διευθύνσεως τῆς δημοτικῆς σχολῆς τῶν θηλέων καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν πέντε ἀσύλων ἅτινα ἐμελλε νὰ ἰδρῶσιν ὁ κ. Βουλφράν. Ἐκρίνε δὲ αὐτὴν ὡς τὴν καταλληλοτάτην πρὸς εὐδοκίμειαν τοῦ ἐπαχθοῦς τούτου ἔργου, διὰ τε τὴν εὐφυΐαν αὐτῆς καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν.

«Ἄ! κύριε Βουλφράν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, δὲν ἤξεύρετε τί ἐστὶ διδασκάλισσα.

— Τὸ νὰ χαρίζῃ τις γνώσεις εἰς τὰ παιδιὰ εἶνε πολὺ πρᾶγμα, καὶ το ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ νὰ χαρίζῃ εἰς αὐτὰ τὴν ζωὴν, τὴν ὑγίαν δὲν εἶνε μικρόν. Τοῦτο ἀκριβῶς θέλω νὰ ἀναθέσω εἰς ὑμᾶς· εἶνε δὲ τόσο μέγα, ὥστε δὲν θὰ ἀποποιηθῇτε.

— Φοβοῦμαι μόνον, μήπως δὲν κατορθώσω νὰ φανῶ ἀξία τῆς ἐκλογῆς ὑμῶν ἀλλὰ δέχομαι ὁλοψύχως καὶ ἐξ ὅλης καρδίας· τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας μου ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω ὡς καὶ τὰς εὐχαριστίας μου καὶ τὸν θαυμασμόν.

— Τὰς εὐχαριστίας σας ὀφείλετε, δεσποινίς, νὰ ἐκφράσετε οὐχὶ πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὴν μαθήτριάν σας, διότι αὕτη διὰ τῶν λόγων τῆς καὶ προτροπῶν μ' ἐδείξε τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ὀφείλω νὰ βαδίσω· ἀλλ' ὅμως ὀλίγα βήματα ἔχω προχωρήσῃ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε τίποτε παραβαλλόμενα πρὸς τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποῖαν ὀφείλω νὰ διατρέξω.

— Ἄ κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ Πετρίνα φαιδρὰ καὶ υπερήφανος, ἀναθάρρησασα ἐκ τῶν λόγων τοῦ κ. Βουλφράν, ἂν ἠθέλατε νὰ κάμετε ἄλλο ἐν βῆμα.

— Νὰ υπάγω ποῦ;

— Κάπου, ὅπου ἐπιθυμῶ νὰ σας ὁδηγήσω ἀπόψε.

— Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ κάπου;

— Ποῦ θέλεις νὰ με ὁδηγήσῃς ἀπόψε;

— Κάπου ὅπου ἡ παρουσία σας ὀ-

λίγα μόνον λεπτὰ τῆς ὥρας δύναται νὰ ἔγῃ ἀποτελέσματα λαμπρότατα.

— Ἀκόμη δὲν εἰμπορεῖς νὰ μου εἰπῇς αὐτὸ τὸ μυστηριώδες μέρος;

— Ἐάν σας το ἔλεγα, θὰ ἀποτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ περιμένω ἐκ τῆς νυκτερινῆς ἐπισκέψεώς σας. Ἀπόψε θὰ εἶνε καλὸς καιρὸς καὶ θερμός, ὥστε δὲν εἶνε φόβος μήπως κρυώσετε. Ἀποφασισατέ το.

— Φαίνεται ὅτι εἰμπορεῖ τις νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτήν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, ἂν καὶ ἡ πρότασίς της φαίνεται ὀλίγον... ἀλλόκοτος καὶ παιδαριώδης.

— Τότε λοιπὸν γεννηθῶ τὸ θέλημά σου· θὰ σε συνοδεύσω ἀπόψε. Καὶ κατὰ ποίαν ὥραν ὀρίζεις τὴν ἐκδρομήν μας;

— Ὅσον ἀργότερα τόσο καλλίτερα θὰ ἐπιτύχῃ.»

Τὴν ἐσπέραν ὁ κ. Βουλφράν ὠμίλησε πολλάκις περὶ τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ λάβῃ ἐξηγήσεις παρὰ τῆς Πετρίνας.

«Εἰξεύρετε ὅτι κατήντησες νὰ μου διεγείρῃς τὴν περιέργειαν;

— Τάχα καὶ τοῦτο μόνον δὲν εἶνε ἀρκετόν; Δέν σας εἶνε προτιμότερον νὰ συλλογίζεσθε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ συμβῇ τώρα μετ' ὀλίγον ἢ αὐριον, παρὰ νὰ λυπηθῇτε δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡλπίζατε χθές;

— Θὰ ἦτο βεβαίως προτιμότερον τοῦτο, ἐάν ἐγὼ εἶχον αὐριον τώρα πλέον· ἀλλὰ ποῖον μέλλον θέλεις νὰ συλλογίζωμαι; Τὸ μέλλον μου εἶνε πολὺ θλιβερώτερον παρὰ τὸ παρελθόν μου, διότι εἶνε ἔρημον καὶ σκοτεινόν.

— Ὁχι, κύριε, δὲν εἶνε ἔρημον καὶ σκοτεινόν, ἐάν συλλογίζεσθε τὸ μέλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.»

Τοιαῦτα συνδιαλεγόμενοι διήλθον τὴν ἐσπέραν. Πολλάκις ὁ κ. Βουλφράν ἠρώτησεν ἐάν δὲν ἦτο ὥρα νὰ ἐκκινήσωσιν· ἀλλ' ἡ Πετρίνα ἀνέβαλλεν ὅσον ἠδύνατο.

Τέλος ἀνήγγειλεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκκινήσωσιν. Ἡ νύξ ἦτο θερμή, ὡς εἶχε προῖδη ἡ Πετρίνα, ἦτο νημερία, δὲν εἶχεν ὀμίχλην, ἀλλ' ἐνεκα τῆς θερμότητος ἀστράπαι ἐπυρπόλουν τὸν οὐρανόν. Ὅτε ἦλθον εἰς τὸ χωρίον εὗρον αὐτὸ κοιμώμενον, οὐδὲν πῶς ἐφαίνετο εἰς τὰ κλειστὰ παραθύρα, οὐδεὶς θόρυβος ἤκούετο, πλὴν τοῦ θορύβου τοῦ ὕδατος ὅπερ ἐπιπτεν ὑπεράνω τοῦ φραγμοῦ τοῦ ποταμίου.

Ὡς πάντες οἱ τυφλοί, ὁ κ. Βουλφράν ἐγίνωσκεν ἀπὸ μνήμης καὶ ἐβλεπε τρόπον τινα νοερώς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου ἃς διήρχετο. Ἐν ᾧ δὲ ἐβάδιζον σιωπηλοί, εἶπε·

«Τώρα εἰμεθα εἰς τῆς Φραγκίσκας.

— Ἰσα ἰσα ἐκεῖ πηγαίνωμεν· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ὁμιλῶμεν. Σὰς προλέγω ὅτι θὰ ἀναβῶμεν μίαν κλίμα-

κα, εὐκὸλον καὶ εὐθεῖαν· ὅταν φθάσωμεν ἐπάνω θὰ ἀνοίξω μίαν θύραν, θὰ εἰσέλθωμεν καὶ θὰ μείνωμεν ὅσον θελήσετε, ἐν δύο λεπτά.

— Καὶ τί θὰ ἰδῶ, ἀφ' οὗ δὲν βλέπω.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ ἰδῇτε.

— Τότε πρὸς τί νὰ ἔλθω;

— Διὰ νὰ ἔλθετε. Ἐλησμένησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι δὲν πειράζει ἂν κάμωμεν θόρυβον.»

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν ἐν ᾗ ἦστραπτε καὶ ἡ ἀστραπὴ εἰδεξε τὴν εἰσόδον τῆς κλίμακος εἰς τὴν Πετρίναν. Ἀνέβησαν, ἡ Πετρίνα ἀνοίγει τὴν θύραν, εἰσάγει ἑλαφρὰ τὸν κ. Βουλφράν καὶ κλείει τὴν θύραν.

Τότε εὐρέθησαν ἐντὸς ἀτμοσφαιρας θερμῆς, δριμείας, πνιγνῆς.

Φωνὴ τις παχεῖα ἠκούσθη λέγουσα· «Ποῖος εἶν' αὐτοῦ;»

Ἡ Πετρίνα ἐπίεσε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Βουλφράν ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ.

Ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐξηκολούθησε· «Ἐλα τὸ λοιπὸν πλάγιασε, Κουρούνα.»

Ἦδη ὁ κ. Βουλφράν ἐπίεσε τὴν χεῖρα τῆς Πετρίνας ἵνα ἐξέλθωσιν.

Ἀνοίγει τὴν θύραν ἡ Πετρίνα καὶ καταβαίνουνσι παραπεμπόμενοι ὑπὸ ψιθυρισμῶν.

Μόνον δὲ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

«Ἡθέλησες νὰ γνωρίσω τὴν τρώγλην ὅπου κοιμήθης τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς σου;

— Ἡθέλησα νὰ γνωρίσετε μίαν μόνον τρώγλην ἐκ τῶν πολλῶν εἰς τὰς ὁποίας κοιμῶνται οἱ ἐργάται σας τοῦ Μαρκωῦ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, διότι ἐσκέφθην ὅτι, ὅταν καὶ σὲς ἀναπνεύσετε τὸν δηλητηριασμένον ἀέρα των ἐν μόνον λεπτόν τῆς ὥρας, θὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ προστάξετε νὰ ἐξακριβωθῇ πόσους δυστυχεῖς ἀνθρώπους θανατώνει.»

(Ἐπεται συνέχεια) Π. Γ. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι σιγανὸ πλέει μὲδ' ἐστὸν οὐρανὸν σὰν σκαφίδι φωτεινόν. Σὰν κανδύλα κάθε βράδυ, δίχως ἀναμμα καὶ λάδι, φέγγει μέσα ἐστὸ σκοτάδι.

Ἦθελα νὰ το κρατῶ, σὰν τὴν σφαῖρά μου κ' αὐτὸ ἔδω κ' ἐκεῖ νὰ το πετῶ, μὰ ποτὲ ὁσὸτὸ δὲν μένει! Μιὰ τρανεύει, μιὰ μικραίνει, δὲν εἰδεύω τί παθαίνει!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΚΛΙΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ήτο άποφασισμένο, θά εγίνουμουν ναυτικός! Ή ιδέα μου ήλθε από ένα... μεγάλο κογχύλιον! δηλαδή μία μέρα το έβαλα 'ετό αὐτί μου και άκουσα τή θάλασσα: χου χου... χου χου χου... Έτσι έκαμε τό κογχύλιον... ω, τί ώραία φωνή! εἶνε άρά γε μεγάλη ή θάλασσα; Βλέπω άκόμη τή μητέρα μου πού με άπεκρίνετο «άπεραντη!» και άπλωνε τά χέρια της, μακρά—μακρά. Και από εκείνη τήν ήμέρα ή επιθυμία ναρσιωθῶ, να παραιοθῶ εἰς τό «άπεραντο» αὐτό και άγνωστο πράγμα, άντι να περιπατῶ σαν τό ζῶο 'ετήν ξηρά, δέν με άφινεν οὔτε στιγμή. Και ό ένθουσιασμός μου έμεγάλωσεν άκόμη περισσότερο, όταν ήλθε να μας ιδῇ 'ετό χωριό μας ένας εἰςάδελφός μου, ό Πέτρος, σημιοφόρος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Τί εὔμορφη στολή! Έκεῖνο τό κυανοῦν τό βαθύ τί ώραία θά ταιριάξῃ με τή θάλασσα τή γλαυκή και με τόν οὐρανόν τό γαλάζιο! Άμή έκεῖνα τά χρυσά σειρήνια και ή χρυσές άγκυρίτσες; τί κομψές! Άμή τά ταξείδια... σέ άγνωστους και σέ άγριους τόπους, πού οἱ άνθρωποι ζωγραφίζουν τά μούτρα τους, φοροῦν περὰ 'ετό κεφάλι και... σουβλίζουν τοὺς αἰμαλωτούς των και ύστερα τοὺς τρώγουν; Έ, αὐτά δέν τα βλέπει κανείς κάθε μέρα!

Ό εἰςάδελφος Πέτρος μου έλεγε συχνά: «Ξεῦρεις, Λεωνίδα, χρειάζονται μαθηματικά, πολλά μαθηματικά διά να μπῇ κανείς 'ετή ναυτική σχολή.» Ά, να σας πῶ τήν αλήθεια, αὐτό δέν με τρομάζει διόλου. Κάμνω προσθέσεις με τρεῖς αριθμούς. Ξεῦρω τήν προπαίδεια τῆς αριθμητικῆς ὡς τό 9 τοῦ πολλὰπλασιασμοῦ. Καί σου καταφέρνω κάτι αριθμούς που εἶνε τρέλα! προπάντων τά 5! και ξεῦρετε, δέν εἶνε εὐκολο πράγμα ή οὐρίσα εκείνη 'ετόν άέρα... φίτε!

Ή μαμά εἰνέτο άνω—κάτω άμα έσυλλογίζετο ότι ό υἱός της θά εἰχούσε ὅλω 'ετή θάλασσα. Άλλά εἰγώ τήν εἰχα καθησυχάσῃ. Τῆς έλεγα ότι θά εἰδιάλεγα ένα καλό, μεγάλο και γερό καράβι και ότι γι' άγάπη της δέν θά άπομακρύνουμουν πολύ από τήν παρραλία... Τέλος πάντων ὅλα ἦσαν άποφασισμένα, ὅλοι μ' έκραζαν από τώρα «Ναύαρχο»—πράγμα που δέν με έκαμνε 'λίγο υπέρηφανο! — όταν ό μπαμπάς με εἰδοποίησε ότι, γιά να δοκιμάσῃ τήν κλίσιν μου, θά μ' έπερνε να περάσωμιν τας διακοπας σέ μίαν παρραλίον πόλιν, με συχνά ταξείδια και θαλάσσιες εκδρομές.

Μόλις εἰθάσαμε — και φαντασθῆτε

πειά τή χαρά μου, όταν εἶδα γιά πρώτη φορά τή θάλασσα! — εἰγύρεφα ταξείδι. Εὐχαρίστως! Άναχωρήσαμεν μετὰ τό γεῦμα, με καιρόν θαυμάσιον.

Τό άτμόπλοιον τρέχει σαν τό πουλί... εἶμαι λαμπρά εἰς τήν υἱείαν μου... μένω ὁλονέν εἰς τό κατάστρωμα. Άλλά εἰσαφνα... τί τρέχει, τί εἶνε λοιπόν; Μήπως μ' έπείρασαν τά θαλασσινά που εἰσαφα τό μεσημέρι;... Γίνομαι ὡχρός, ύστερα πράσινος... Κρυώνω και ζεσταίνουμαι συγχρόνως... αναγούλα τρομερή και... αἱ συνέπεται... έννοεῖτε πλέον κτλ... Έτσι έπέρασα ὅλο τό διάστημα τοῦ ταξείδιου! Δέν εἶνε άνάγκη να σας ὀρκισθῶ ότι άπογοητεύθηκα μία γιά πάντα. Πάει και τό αξίωμα τοῦ ναυάρχου, πάει και ή βαθουκύανος στολή. Τί διάβολο! Ό Πέτρος δέν μου εἶχε κάμη ποτέ λόγον διά τά δυσάρεστα αὐτά... Άδύνατον! Κάθε φορά πού θά εἰμαινα 'ετό πλοῖο, θά μου ἤρχετο ή ψυχή 'ετό στόμα. Ά, δέν ἦτον ζωή αὐτή! Παρηγορήσου, μητερούλα μου. Ό Λεωνίδας σου δέν θά γίνη ναυτικός. Ποῖος θά τον έπεριποιεῖτο, όταν θά τον έπιανε ή ναυτία; Άλλο έπάγγελμα λοιπόν—εἰπάγγελμα τῆς ξηρᾶς. Διάλεξέ μου, τί θέλεις σύ.

Κρίμα τῆς χρυσές άγκυρίτσες!

(Μίμησις)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΚΑΚΗ ΤΥΧΗ ΑΛΛΑ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Παρατηρήσατε πόσον ή τύχη εἶνε καμμία φοράν καχότροπος, πῶς της άρέσει να μας παίξῃ άσχημα παιγνίδια; Δέν σας εἰτυχε να βρέχῃ ακριβῶς τήν ήμέραν πού εἶχατε προσχεδιάσῃ καμμία έξοχικήν εκδρομήν και να λάμπῃ ό ήλιος έν ὅλην του τη μεγαλοπρεπεία, όταν καμμία άδιαθεσία ή άλλο τίποτε σᾶς άναγκάζῃ να μέινετε εἰς τό σπίτι; Ή τύχη...

Έξαφνα δέν σας πιάνει πονόδοντας ή πονοκέφαλος τήν στιγμήν πού το επιθυμείτε ὀλιγώτερον; (άν και πότε κανείς εἰμπορεῖ να επιθυμήσῃ τέτοια πράγματα;...) Ή τύχη...

Σᾶς στέλλουν έν εἰσιτήριον διά τό θέατρον, έν ὧ τήν ιδίαν έσπέραν προκεῖται να υπάγετε εἰς μίαν συναναστροφήν. Πάλιν κακή τύχη...

Νά μία μελανιά μεγάλη μεγάλη επάνω εἰς τό ώραῖο άσπρο χαρτί, πού εἰτοιμάζεσθε να γράψετε συγχαρητήριον διά τήν εορτήν τοῦ πατρός σας. Ποῖος τήν έρριψε πάλιν; Ή κακή τύχη...

Πρόκειται ναπαγγείλετε κάπου, εἰς τας εἰςτάσεις π. χ. έν ποίημα? έξαφνα χάνετε μίαν λέξιν και εἶνε άδύνατον να τήν ένθυμηθῆτε. Ποῖος πάλιν σᾶς έπαίξε αὐτό τό άσχημον παιγνίδι; Ή

κακή τύχη, ὧ χωρίς άλλο... Και τώρα εἰτοιμασθῆτε νακούσητε μίαν σχετικήν ιστορίαν:

Εἶνε ή 22 Νοεμβρίου, ή ήμέρα καθ' ἣν ή 'Αντιγόνη εορτάζει τά γενέθλιά της. Φέτος εἰςρχεται εἰς τό εἰκοστόν έτος τῆς ήλικίας της. Σᾶς φαίνεται ὀλίγον μεγάλη, μικρά μου άναγνώστρια, δέν εἶν' έτσι; Έχετε ὅμως υπομονήν! θά φθάσετε και σᾶς γρήγορα εἰς αὐτήν τήν ήλικίαν και τότε θά ιδῆτε ότι δέν εἶνε εἰσατόγηρος ὅποιος εἶνε εἰκοστή έτών. Λοιπόν ή 'Αντιγόνη εορτάζει τά γενέθλιά της. 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ό κ. Ίωαννίδης δίδει μεγαλοπρεπή χορόν, τοῦ ὁποῦ ἡρώες και βασίλισσα, καθώς λέγουν συνήθως, θά εἶνε ή άγαπητή του θυγάτηρ. Άλλ' αὐτό δέν συγκινεῖ και πολύ τήν 'Αντιγόνην. Εἶνε καλή κόρη χωρίς καμμία ματαιοδοξίαν και άγαπᾷ τόν χορόν, ὅπως βέβαια θά τον άγαπᾷτε και σᾶς, διά τόν χορόν άπλούστατα.

Όπωσδήποτε ὅμως συλλογίζεται τήν εὐχαρίστησιν τῆς ώραίας πολυτελοῦς ένδυμασίας. Ποία κόρη εἰς τήν θέσιν της δέν θά τήν έσυλλογίζετο; Και άκριβῶς τήν ήμέραν εκείνην ἦτο βέβαια ή καταλληλότερα περίστασις ή 'Αντιγόνη θά εἰφόρει διά πρώτην φοράν μίαν θαυμασίαν ένδυμασίαν...

Πρέπει να σας εἰπῶ έν πρώτοις ότι ή 'Αντιγόνη δέν ράπτεται εἰς τας μεγάλας ραπτρίας τοῦ συρμοῦ—πράγμα τό ὁποῖον δέν τήν έμποδίζει να εἶνε ένδεδυμένη πάντοτε κατά τόν τελευταῖον συρμόν. Έχει άπλούστατα ὅς ράπτριαν μίαν νεαράν κόρην, άλλοτε συμπαθή τριάν της, τήν ὁποίαν ή καταδρομή τῆς τύχης ἠνάγκασε τελευταίως να προστρέξῃ εἰς τά χεράνια της, — δύο χεράνια ὅμως τά ὁποῖα πραγματικῶς έκαμνον θαύματα! Και ὅμως όταν τήν προσέλαβεν ή 'Αντιγόνη, δέν εἶχε καμμία πεποίθησιν ότι ἦτο τόσον ικανή. Τήν προσέλαβεν εὐθὺς άμα έμαθεν ότι εἶχαν άνάγκην εργασίας, εὐτυχῆς λογιζομένη διότι εἰμποροῦσε να της κάμη καλόν, να τήν βοηθήσῃ... Ή κόρη αὐτῇ ὠνομάζετο Μαρίκα 'Αργυρίου.

Σᾶς εἶπα ὅμως ότι ή 'Αντιγόνη δέν μετενόησε ποτέ δι' αὐτό. Ή ράπτριά της, φύσει επιτηδεία και καλαισθητος, άπέκτησε μετ' ὀλίγον και πείραν, ένέδουε δέ τήν άγαθήν της πελάτιδα ὅπως δέν ἦτο ένδεδυμένη καμμία από τας φίλας της, αἱ ὁποῖαι εἰσάδευαν τά διπλάσια εἰς τά μεγάλα ραπτικά καταστήματα.

Ή Μαρίκα έχει και έν άλλο μέγα προτέρημα: εἶνε πολύ ακριβής—και ραπτρίας ακριβῆς δέν συναντᾷ τις καθημέραν, δέν εἶνε έτσι; δι' αὐτό, άν και παρήλθεν ή ἑκτη ὥρα, ή 'Αντιγόνη εἶνε ἡσυχῇ διά τό φορεμά της. Ὅα έλθῃ εἰκαίρως και εἰτοιμον εἰς τήν

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΕΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

Ή ξακουστή 'Αλεξάντρα 'ς τό 'Αργος πρώτ' υἱάντρα πολὺ εργατική,

τὴν ὥρα ποῦ εἰλαλοῦσε ὁ πετεινός, ξυπνοῦσε τῆς δούλες βιαστική,

πρὶν τὰς τεράκια δοῦσουν τὸν ὕπνο τους νά φύσουν, νὰ τρέξουν 'ς τὰ γαλαῖα.

Μ' αὐτὲς γιὰ νὰ γλυτώσουν, 'ς τὸν ὕπνο νὰ το στρώσουν και νάχουν τεμπελαῖα,

τὸν πετεινὸ ἀρπάζουν, μεδάνυχτὰ τὸν σφάζουν 'ς τὴν ἴδια τοῦ φωλιά.

Μ' ἀντὶ νάναπαυθοῦνε, ἀλλοῖ τους! θά 'περοῦνε χειρότερον ζωῇ.

Γιατ' ἡ κυρά τους τώρα, μὴ ξεύροντας τὴν ὥρα, ξυπνάει πρὶν πρωῒ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΘΑΙΒΕΡΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Δέν εἰξεῦρετε τί έμαθα, τί έμαθα πρὸ ὀλίγου... Άκόμη δέν ἠμπορῶ νά συνέλθω... Εἶμαι άνω—κάτω... Ή μικρά... ὄχι δέν θά σας εἰπῶ τὸ νόμα της — ένα κοριτσάκι χαριτωμένο, πού ὅλος ὁ κόσμος το άγαπᾷ, καλόν, φιλόπονον, εὐπειθές, ένα κοριτσάκι πού το νόμιζα σχεδόν τέλειον — τί κάμνει νομίζετε; Νά! χωρίς τήν άδειαν τῆς μητέρας πέρνει λιχουδιές από τὸν μπουφέ.

Δέν εἶνε πολλές ἡμέρες πού εὗρίσκετο με τήν μητέρα της εἰς τήν τραπέζαν και έκαμνε τό άγγλικό της θέμα. Έφαίνετο ὅλη βοθισμένη εἰς τήν εργασίαν της, εἰχτεί εἰς τό λεξικόν τας λέξεις που δέν ἤξευρε, εἰσκέπτετο καλά πρὶν γράψῃ κάθε φράσιν, έπρόσεχε πολύ εἰς τήν ὀρθογραφίαν, τέλος πάντων εἰργάζετο ὅσα τό δυνατόν καλλίτερα, όταν ή ὑπηρετρία εἰσῆλθε να εἰπῇ εἰς τήν κυρίαν της ότι έπρεπε να υπάγῃ νὰ ἰδῇ κάτι τι εἰς τό δωμάτιόν της.

Μόλις ή μητέρα της εἰσῆλθεν, ή μικρά κόρη άφησε τήν γραφίδα με μεγάλην άταραξίαν, ὡς νὰ το εἶχε προσχεδιασμένο, εσηκώθη, διηυθύνθη πρὸς τὸν μπουφέ—ή άν θέλετε έλληνικά πρὸς τό ὁ ψ ο φ υ λ α κ ι ο ν, — και άνοιξε σιγά—σιγά τήν θύραν τοῦ... Ήτο έτοιμη νὰ βάλλῃ τό χέρι μέσα 'ς ένα πιάτο, όταν ένας κρότος εἰς τό πλησίον δωμάτιον

τήν έκαμε νὰ διστάσῃ και νὰ ξανακλείσῃ τὸν μπουφέ. 'Αφ' οὗ εἰνεν ἡσυχία, άνοιξε πάλιν τήν θύραν, εἰδιάλεξε τό μεγαλύτερον δαμάσκηνον από τό βάζον τῆς κομπόστας, άρπαξε γρήγορα—γρήγορα δύο κουραμπιέδες από ένα πιάτο, ὤθησε τήν θύραν νὰ κλείσῃ και έτρεξε νάναλάβῃ τήν θέσιν της πρὸ τῆς τραπέζης... Όταν έπέστρεφεν ή μητέρα, τό μεν δαμάσκηνον εἶχε καταβροχθισθῇ, οἱ δέ κουραμπιέδες εἶχον φυλαχθῇ βαθειά εἰς τήν τσέπην. Ή μικρά έγραφεν ἡσυχώτατα και ή μητέρα της δέν ὕπωπτεῖτο τίποτε.

Νὰ τρώγῃ κανείς λιχουδιές ὅ,τι ὥρα τύχῃ, έν ὧ τρώγῃ εἰς τό τραπέζι τόσα ώραία και ὀρεκτικά πράγματα, ὧ τί λαίμαργος πρέπει νὰ εἶνε! Ν' άπατᾷ κανείς τήν μητέρα του, ή ὁποία τοῦ έχει τόσῃν έμπιστοσύνην, ή ὁποία τὸν άφίνει μόνον, ή ὁποία δέν κλειδώνει τὸν μπουφέ οὔτε τήν πρωτοχρονιάν πού εἶνε γεμάτος γλυκύσματα, ὧ τί κακός; τί κακόπιστος πρέπει νὰ εἶνε!

Άλλά, άπ' ὅλα αὐτά, ξεῦρεις, μικρά κόρη, τῆς ὁποίας δέν θέλω νὰ εἰπῶ τό ὄνομα, τί μ' εἰλύπησε περισσότερο; Μ' εἰλύπησεν ή ἡσυχία με τήν ὁποίαν εἰσανάρχισες νὰ γράψῃς, μ' εἰλύπησεν τό ὕφος εκείνο τῆς αὐθότητος τό άπατηλόν, πού κατόρθωσες νὰ προσποιηθῇς και να δείξῃς. Και ὅμως ἡσυχῇ δέν ἦσουν μέσα σου!

Άν ἦσουν πραγματικῶς, θά εἰδιόριζες τόσον σιγά πρὸς τὸν μπουφέ; θά τον άνοιγες με τόσῃν μεγάλην προφύλαξιν; θά έκοκκίνιζες και θά έτρεμες όταν ἦκουσες τὸν κρότον; και ἐπὶ τέλους θά κατεβρόχθιζες εκείνο τό δαμάσκηνον γρήγορα—γρήγορα και στρέφουσα τήν κεφαλὴν δεξιᾷ και άριστερᾷ τόσον άνησυχῶς; Τό ἤξευρες λοιπόν ότι έκαμνες κακόν, ότι έκαμνες έγκλημα; Θά μου πῆς ἴσως ότι δέν το ἤξευρες ότι εἶνε τόσῃν κακόν πρᾶγμα. Έστο! Μία κόρη άναθεραμμένη ὡς σύ, θά ἦτο τῇ ὄντι άνίκανος νὰ διαπράξῃ μίαν τόσῃν κακὴν πράξιν έν γνώσει και έκουσίως. Άλλά πῶς λοιπόν νὰ ὀνομάσωμεν εκείνην που έκαμες σύ; Νά σου το εἰπῶ καθαρά και ξάστερα: όταν πέρνῃ κανείς πρᾶγμα που δέν εἶνε ἰδικόν του, κ λ ε π τ ε ι, οὔτε πολύ οὔτε ὀλίγον!

Θά διαμαρτυρηθῇς, θά φωνάξῃς, θά με εἰπῇς πολύ αὐστηρόν θαντιτάξῃς ότι τί ἦτον δα αὐτό που 'πῆρες: ένα δαμάσκηνο και δύο κουραμπιέδες. Ναι μάλιστα! δέν ἦτο τίποτε, τό παραδέχομαι. Άλλά τό ξεῦρεις ότι κλέπτοντες από μικρά πράγματα, κλέπτοντες τοὺς γονεῖς των κατ' άρχάς, οἱ μεγάλοι, οἱ αἰληθινοὶ κλέπται πού σου προξενοῦν τόσον τρόμον, έμαθον κατόπιν νὰ κλέπτουν πολύ και παντοῦ;

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ἰδοὺ πολὺ δυσάρεστα πράγματα, σκληραὶ καὶ σοβαραὶ ἐπιπλήξεις, ἔ; Ἀλλὰ πρὸς ποίους νὰ τὰς κάμῃ κανεῖς, ἂν ὄχι πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι το ἄξιζον;

Ἄν ἡ Πρωτοχρονία πρόκειται νὰ κάμῃ λαϊμαργούς, κοράσια ἱκανὰ νὰ πέφνουν μόνον τῶν ὅ,τι δὲν τοῖς ἀνήκει διὰ νὰ ἱκανοποιῶν τὴν λαϊμαργίαν τῶν, προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἔρχεται ποτὲ ἡ Πρωτοχρονία αὕτη!

Τὶ λέτε καὶ σεῖς;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

Τὸ δῶμα ἐξοχικῆς τινος οἰκίας ἀντήχει ἀπὸ ζωγράφου καὶ εὐθύμους φωνάς. Ἐννοεῖ τις ἀμέσως ὅτι δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ πολιτικῆς οὔτε περὶ ἄλλης σοβαρᾶς συζητήσεως, μεταξὺ ἀνδρῶν ὠρίμων καὶ σκεπτικῶν. Αἱ φωναὶ ἐκείναι ἦσαν διαχυεῖς, μεταλλικαί, εὐηχοί, ἀρμονικαί, νεανικαὶ τέλος πάντων ἀποτόμως ἀντηχοῦσαι καὶ συγχρόνως κυλιόμεναι αἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ὡς τὰ κύματα ρύακος παρερχομένου ἐν σπουδῇ. Ἐκαστὴ—θὰ ἦσαν πέντε ἢ ἕξι,—προσεπάθει νὰ γίνῃ ἀκουστή, ὅταν ἤρχετο καὶ συχνὰ πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά της. Ἀναμφιδόλως ἐπρόκειτο περὶ θέματος πολὺ ἐνδιαφέροντος.

Πολὺ ἐνδιαφέροντος, μάλιστα. Ἐπρόκειτο νὰ μάθωσι τί ἡγάπα καθεὶς περισσότερον.

—Ἐμένα, εἶπεν ἡ Εὐρυδίκη, μάρεσει νὰ διαβάζω εὐμορφες ἱστορίες!

—Ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Κρίτων, νὰ πηγαίνω περίπατο καβάλα!

—Ἐγὼ, εἶπεν ἡ μικρὰ Ἑλένη ἐρυθριάσα, διότι ἐνόμισεν αὐτὴν ὑποχρεωμένην νὰ ἐκφράσῃ τὸν πλέον ἐνδόμυχον στοχασμὸν της—ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶχα μιὰ εὐμορφὴ κούκλα σὰν τῆς Πόπης.

—Ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Τόννης, ἀπ' ὅλα μάρεσει πεῖδ πολὺ τὸ τουφέκι που θὰ μοῦ χάριση ὁ μπαμπᾶς τοῦ χρόνου. Δὲν θὰ φάσῃ πέρδικα καὶ λαγὺ. Σάλτσα ποῦ θὰ γλύφετε τὰ δάκτυλά σας... νὰ ἰδῆτε ἅμα ποῦ θὰ ἔχω τὸ τουφέκι μου.

—Ἐγὼ ἀγαπῶ καλλίτερα τὸν περβολάκι μου, εἶπεν ὁ Τάκης. Δὲν ὑπάρχει πεῖδ εὐχάριστο πρᾶγμα παρὰ νὰ βλέπῃ κανεῖς νὰ μεγαλώνῃ ὅ,τι ἐφύτευσε καὶ νὰ φυτρώῃ ὅ,τι ἐσπείρε... Ἐχω κάτω ὠραῖες ἀνεμώνες που θὰ νοῖζουν τώρα. Ἐρχεσθε νὰ τὰς ἰδῆτε; θὰ γίνουν κατακόκκινες...

Ἄλλ' ὁ Κρίτων διεμαρτυρήθη:

—Ὅχι, καλλίτερα νὰ πηγαίνῃ κανεῖς μὲ τὸ ἄλογο...

—Ὅχι! καλλίτερα νὰ θγαίνῃ κυνῆγι!

—Στῆς εὐμορφες ἱστορίες τὰ βρίσκει

κανεῖς ὅλα, ὑπέλαβεν ἡ Εὐρυδίκη: Τα-ξεδεῖς, κυνηγᾷ, χορεύεις, βλέπει τὰ περιεργότερα πράγματα...

—Ναί, μὰ 'στὰ φέμματα.

—Ὅχι! εἶνε σὰν νὰ ἦταν ἀλήθεια. Ἀφ' οὗ πολλὰς φορὲς γελάει καὶ πολλὰς φορὲς κλαίει...

—Ἀμὴ τὸ πεπόνι μου! τὸ πεπόνι μου; Ἐυρέτε 'ς τὸ περβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τί ὠραῖο, τί γλυκὺ ποῦ θὰ εἶνε. Δὲν τὸ ἀλλάζω οὔτε...

—Μάλιστα! δέκοφεν ὁ Κρίτων. Σοῦ χαρίζω χίλια πεπόνια, δέκα χιλιάδες πεπόνια γιὰ τὸ Μαῦρό μου, τὸ ἄλογάκι μου.

—Ἐγὼ σοῦ χαρίζω χίλια ἄλογακια, γιὰ τὴν κούκλα τῆς Πόπης.

—Ἀφ' οὗ σοῦ ἀρέσει τόσο, πάρτην ἀγαπητὴ μου! εἶπε φωνὴ γλυκυτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, ἡ ὁποία ἕως τώρα δὲν εἶχεν ὁμιλήσῃ.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἀνῆκεν εἰς κοράσιον δώδεκα δεκατριῶν ἐτῶν, μὲ συμπαθεῖ καὶ ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ τρόπους εὐγενεῖς, προσεκτικὴ, περιποιητικὴ πρὸς ὅλους. Ὀνομάζετο Πόπη καὶ ἦτο θυγάτηρ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς ἀγροτικῆς ἐκείνης οἰκίας, δεχομένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Τάκη τὸν φίλον τῶν Κρίτων, τὴν φίλην τῶν Ἑλένη καὶ τὰ ἐξαδέλφια τῶν Εὐρυδίκης καὶ Τόννης. Προσφέρουσα τόσον ἐλευθερίως τὴν κούκλαν της εἰς τὴν μικρὰν Ἑλένην, ἔκυψε πρὸς αὐτὴν μὲ θελκτικὸν μειδίαμα καὶ τὴν ἡσπάσθη.

—Ὅχι! ὄχι! εἶπεν ἡ μικρὰ τεταραγμένη. Δὲν σοῦ τὴν ἐζήτησα, Πόπη! Δὲν ἤθελα τὴ δική σου! δὲν τη θέλω! —Τὸ ξεύρω, Ἑλένη μου, ὅτι δὲν μοῦ τὴν ἐζήτησες. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ σοῦ ἀρέσει τόσο, εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις γιὰ μένα νὰ σοῦ τὴν χάρισω. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν, μὴν ἀρνηθῆς.

—Ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ἐξαίφνης ὁ Κρίτων. Μόνον ἡ Πόπη δὲν μας εἶπε τί της ἀρέσει καλλίτερα. Πέ μᾶς το, Πόπη!

—Ναί, ναί, Πόπη.

—Δὲν ξεύρω καλὰ καλὰ.

—Πῶς! δὲν ξεύρεις τί σου ἀρέσει περισσότερον; τί σου προξενεῖ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν;

—Δέν τὸ ξεύρει!! ἀνέκραξεν ἡ Εὐρυδίκη ἐκπληκτος.

—Ὑπάρχουν τόσα εὐχάριστα πράγματα!

—Ναί! ἀλλὰ ποῖον, γιὰ σένα, εἶνε τὸ πλέον εὐχάριστον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα;

—Νὰ σας 'πῶ λοιπὸν; Νὰ πάρῃ ἡ Ἑλένη τὴν κούκλα μου!

Τοῦτο ἐλέγχθη μὲ τόσην ἀλήθειαν, ὥστε ἡ Ἑλένη, ἡ μικροτέρα τῆς συτροφιάς, διότι μόλις ἦτο ἐπταετής, ἡγέρθη, μὲ τοὺς μεγάλους της γαλανοὺς ὀφθαλμούς λάμποντας ἀπὸ εὐγνωμοσύ-

νην, περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαϊκὸν τῆς Πόπης καὶ τὴν ἡσπασθη μὲ ἐν ἐγκάρδιον εὐχαριστῶν.

—Εἶνε πολὺ εὐγενὲς πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεται κανεῖς εὐχαρίστησιν ὅταν προσεβῇ τοιαύτην εἰς τὰς ἄλλας, εἶπεν ὁ Κρίτων. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἀκριβῶς περὶ τούτου. Πρόκειται περὶ τοῦ εὐχαριστεῖ καθένα, τὸν ἴδιον, τὸν αὐτὸν του.

—Ἐγὼ δὲν βλέπω γιὰτί δὲν εἶνε τὸ ἴδιο!

Ὁ Κρίτων ἦτο ὁ νεανίας τῆς συντροφιάς. Ἦτο δεκαπενταετής καὶ ὠμίλει ὠραῖα, ἀγαπῶν τὸ ρητορικὸν ὕφος, προπάντων ἀφότου ἤρχισε νὰ παραδίδεται Δημοσθένει. Εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Πόπης προσέκλινε μὲ ὕφος κάπως εἰρωνικόν:

«Περίφημα! Ἄλλῃ ἡδονὴ δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Ἐν τούτοις ὑποστηρίζω καὶ ἐπιμένω ὅτι συγγέομεν τοὺς ὅρους. Ὁμιλοῦμεν περὶ ἡδονῆς, περὶ εὐχαρίστησεως, περὶ προτιμήσεως. Εἶνε θαυμαστὸν νὰ θυσιάζεται κανεῖς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἡδονήν. Ἡ ἡδονή, ἡ εὐχαρίστησις μας εἶνε τί τὸ ὁποῖον μας ἀφορᾷ πρὸς ὅ,τι ἔχῃς.»

Ὁταν κάμνη ζέστην καὶ τρώγῃ ἕνα παγωτόν, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα ὡς νὰ το ἔτρωγεν ὁ γείτων μου. Ὅταν καθαλιεύω τὸ ἄλογό μου, δὲν αἰσθάνομαι τὸ ἴδιο πρᾶγμα που θὰ αἰσθάνομαι ἂν το ἐκαθαλίκευεν ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, διότι τότε θὰ ἐγίνοντο ἐξω φρενῶν... Λοιπὸν, δὲν σου ἀρέσει τίποτε ἐσένα;

—Ὡ ναί, ἀπήντησεν ἡ Πόπη, μειδιῶσα. Ἀγαπῶ πολλὰ πράγματα! ἀγαπῶ τὰ πουλιά, τὰ ἄνθη, τὸν βοτανικὸν κήπον, τὰ μουσεῖα, τὸν περίπατον, τὴν μουσικὴν...

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

KIMON ALKIANIS

Ο ΚΑΚΟΣ ΜΑΓΟΣ

Μία φορὰ—εἶνε πλεῖστα καιρὸς ἀπὸ τότε,—ἕνας κακὸς μάγος ἔκλεψε ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι καὶ τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπήλαιόν του. Τὴν ἀπαίσιαν τέχνην του τὴν εἶχε μάθῃ ἀπὸ ἐν βιβλίον μαγεῖων, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ ἐφύλτεν ὡς τὸν πολυτιμότερόν του θησαυρόν.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ κακὸς μάγος ἔφευγε καὶ ἄφινε τὰ παιδιὰ μόνον, τὸ ἀγόρι, τὸ ὁποῖον εἶχε κατωρθώσῃ νὰ εὕρῃ τὸ κλειδί ἐδιάβαζε κρυφὰ τὸ πολυτιμὸν βιβλίον.

Σπανίως ὁ μάγος ἄφινε τὰ παιδιὰ νὰ ἐξερῶνται ἀπὸ τὸ σπήλαιον. Τὰ ἐκράτει ἐκεῖ αἰχμάλωτα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ ἀργότερα θυσίαν καὶ ὀλοκαύτωμα εἰς τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα. Ἐν τούτοις μίαν

ἡμέραν ποῦ ὁ μάγος εἶχε φύγῃ πολὺ ἐνωρίς, τὸ ἀγόρι εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν του:

«Νὰ καιρὸς νὰ φύγωμεν. Ὁ κακὸς ἄνθρωπος ποῦ μας κρατεῖ φυλακισμένους, δὲν εἶνε ἐδῶ. Ἄς φύγωμεν λοιπὸν καὶ ἄς τρέξωμεν ὅσον βαστοῦν τὰ πόδια μας.»

Εἶπε, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἔτρεξαν μαζί ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τὸ μεσημέρι ἐπέστρεψεν ὁ μάγος καὶ εἶδε ὅτι ἔλειπαν τὰ παιδιὰ. Ἦνοιξε τὸ μαγικὸν του βιβλίον καὶ ἔμαθε πρὸς ποῖον μέρος εἶχον διευθυνθῇ.

Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ τρέχῃ πρὸς καταδιώξιν τῶν καὶ καθὼς εἶχε μεγάλα ποδάρια, δὲν ἤργησε νὰ τὰ φθάσῃ. Τὰ παιδιὰ ἤκουσαν ἀπὸ πίσω τῶν τὴν φωνὴν του καὶ τὸ κοράσιον κατατρομαγμένον, εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του:

«Ἀδελφέ, ἀδελφέ, ἐχαθήκαμεν! Ὁ κακὸς ἄνθρωπος μᾶς ἔφθασε καὶ φαίνεται πολὺ θυμωμένος.»

Τότε ὁ μικρὸς ἐνεθυμήθη τί εἶχεν ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο... Ἐπρόφερε μίαν λέξιν μαγικὴν καὶ ἀμέσως ἡ ἀδελφὴ του μετεμορφώθη εἰς ψάρι, ἐν ᾧ αὐτὸς ἔγινε μίαν μικρὰ λίμνην, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ψάρι ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ.

Ὅταν ἔφθασε πλησίον τῆς λίμνης ὁ μάγος ἐνόησεν ὅτι τοῦ εἶχαν κάμῃ μάγείας καὶ ἐφώναξε πλήρης θυμοῦ:

«Σταθῆτε καὶ τώρα ἐγὼ θὰ σας δεῖξω!»

Καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ σπηλαίον του νὰ φέρῃ δίκτυα διὰ νὰ πιάσῃ τὸ ψάρι. Ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἔγιναν ἐν τῇ μεταξύ πάλιν ἄνθρωποι, ἐκρύφθησαν, ἐκοιμήθησαν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν.

Ὅταν ὁ μάγος ἐπανῆλθε μὲ τὸ δίκτυ, δὲν εὗρε πλέον λίμνην, ἀλλὰ ἕνα πρᾶσινον λειβάδι καὶ ἐν μικρὸν ἔλος εἰς τὸ ὁποῖον ἤμπορούσε νὰ πιάσῃ, ἂν ἤθελε, βατράχους, ἀλλ' ὄχι καὶ ψάρια...

Ἦρχισε πάλιν ἀμέσως νὰ κυνηγᾷ τὰ παιδιὰ καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρασ σχεδὸν τα ἔφθασε. Τὰ παιδιὰ ἤκουσαν πάλιν τὴν θυμωμένην φωνὴν του.

«Ἀδελφέ, ἀδελφέ! εἶπε τὸ κοριτσάκι, ἐχαθήκαμεν. Ὁ κακὸς ἄνθρωπος εἶνε πάλιν ἀπὸ πίσω μας!»

Ἀλλὰ τὸ ἀγόρι ἐπρόφερε πάλιν μίαν ἀπὸ τὰς λέξεις ποῦ τον εἶχε μάθῃ τὸ μαγικὸν βιβλίον καὶ ἀμέσως μετεμορφώθησαν, αὐτὸς μὲν εἰς ἐκκλησίαν ἢ δὲ ἀδελφὴ του εἰς ἁγίαν Τράπεζαν.

Ὅταν ὁ μάγος ἔφθασε πλησίον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνόησε τὴν μαγεῖαν καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ φοβερίζῃ: «Ἀφ' οὗ δὲν μπορῶ νὰ σας πιάσω, θὰ σας βάλῃ φωτιά καὶ θὰ σας κάμῃ σάκετ!»

Καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ σπηλαίον του νὰ φέρῃ φωτιά. Ἐν τῇ μεταξύ ὅμως τὰ

παιδιὰ ἀνέλαβον τὴν πρώτην μορφήν τῶν, ἐκρύφθησαν, ἐκοιμήθησαν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν.

Ὅταν ὁ μάγος ἐπέστρεψε μὲ τὴν φωτιά, ἐσκόνησεν ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον. Ἐξάλλος ἀπὸ θυμόν, ἔτρεξε πάλιν κατὰ τῶν παιδιῶν.

Πρὸς τὸ ἑσπέρασ τα ἔφθασε... Διὰ τρίτην φορὰν τὸ κοριτσάκι ἐφώναξεν ὅτι ἦσαν χαμένοι! ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ παι-

δίον ἐπρόφερε τὴν μαγικὴν του λέξιν καὶ ἔγιναν αὐτὸς μὲν ἄλωνι, ἡ δὲ ἀδελφὴ του ἕνα σπυρὶ σιτάρει ἐπάνω 'ς τὸ ἄλωνι.

Ἀμέσως ὁ κακὸς μάγος μετεμορφώθη εἰς μαῦρον πετεινὸν καὶ ἔτρεξε γρήγορα—γρήγορα πρὸς τὸ σιτάρει διὰ νὰ το φάγῃ. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἔγινεν ἄλωπιξ, ἔτρεξεν ἐπάνω εἰς τὸν μαῦρον πετεινὸν καὶ τον κατέφαγε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 44ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 6 Μαΐου ἐ. ε. πρὸς εὐρεθιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλ. λαδίοις τῶν μινῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ε. δημοσιευθεισῶν 373 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(15 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον: Κωνσταντῖνος Λαδόπουλος, 274.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἀττική Νύξ, 243.—Καλλιόπη Γ. Γαλάτη, 218.

Τρίτον βραβεῖον: Οὐρανία Σ. Θεοδωρίδου, 201.—Μεγάλη Ἀρκτος, 182.—Τόξον τοῦ Φοίβου, 168.

Ἐπαινος: Νικόλαος Παναγιωτόπουλος, 143.—Τολμηρὸς Ναύτης, 131.—Ἐσπερος, 102.—Γ. Ἀναστασιάδης, 95.

Εὐφημος μνεία: Ἀκάνθινος Στέφανος, 80.—Κορυφή τοῦ Ὑμηττοῦ, 76.—Φανὴ Παπαδάκη, 57.—Θηβαῖος, 49.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12 ἕως 15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Λυκοῦργος, 237.

Δεύτερον βραβεῖον: Γρηγόριος Παπαφλέσσας, 220.—Ὀλυμπιονίκης, 207.

Τρίτον βραβεῖον: Ταπεινὸν Ἴον, 173.—Ἰουλίττα Π. Θεοφυλάκτου, 166.—Ὡραία Κέρκυρα, 152.—(Θρασύβουλος Θ. Ζωϊτόπουλος, ἔχων λύσεις 174, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ ὡς τυχὼν ἦδη τοῦ τρίτου βραβεῖου τῆς μεσαίας τάξεως εἰς τὸν 43ον διαγωνισμόν).

Ἐπαινος: Σφίγγ, 131.—Ἐλπίς Ἀναστασιάδου, 117.—Μικρὸς Εὐρυτάν, 114.—Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 125.—Εἰρήνη Πεταλᾶ, 112.—Μάρκος Αὐρήλιος, 98.—Ἰωάννης Δημητρίου, 76.

Εὐφημος μνεία: Διάττων Ἀστήρ, 48.—Εὐτυχὴς Θνητὴ, 42.—Καρδερῖνα, 40.—Γεώργιος Π. Γεωργιάδης, 39.—Στέφανος Λυμπερόπουλος, 39.—Ἑλένη Πρεβεσδοῦρου, 38.—Κορυδαλός, 38.—Οὐρανία Σ. Δεσύλλα, 38.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἀνδρέας Κολιαλέξης, 146.

Δεύτερον βραβεῖον: Εὐαίσθητος Καρδία, 103.—Γενναῖος Λαγός, 99.

Τρίτον βραβεῖον: Ἀντιγόνη Θερινίδου, 68.—Λευκὸς Λάρος, 62.—Χρῆστος Α. Καλδερῖτης, 58.

Ἐπαινος: Γελαστὸ Παιδάκι, 52.—Ταχύπτερος Φήμη, 46.—Αὔρα τοῦ Ἑβρου, 41.—Ἐκτωρ Δεσύλλας, 38.—Μυρσίνη, 31.—Τορπίλλη, 29.

Εὐφημος μνεία: Μαρίκα Ἀποστολίδου, 27.—Λευκὴ Περιστερά, 23.—Ταχύπους Ὀδυσσεύς, 20.—Οὐρανία Δεσύλλα, 18.—Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, 16.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς ἀναρτῶν ἐκ τῶν ἐπιτρεπόμενων: Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, 6.—Αὔρα τοῦ Ἑλικῶνος, 12.—Αὔρα τοῦ Φαλήρου, 18.—Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, 2.—Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν, 20.—Γρανίτης Λίθος, 16.—Δάμων καὶ Φιντίας, 6.—Ἥλιος Θερμός, 8.—Φανὴ Καλγεροπούλου, 1.—Πέτρος Καραμπέτης, 22.—Νικόλαος Κουτσογιάννης, 9.—Ἑλένη Λαμπρινή, 7.—Πολύμνια Λασκάρεως, 2.—Καλλιόπη Μαρὰσογλου, 5.—Μηνύτωρ τοῦ Αἴμου, 1.—Μικρὸς Ἰππεύς, 8.—Νηρηΐς τοῦ Βύξεινου, 7.—Οὐράνιον Τόξον, 15.—Περικλῆς Δ. Σκέφερης, 2.—Φίλιππος ὁ Μακεδών, 7.—Χαλασμός Κόσμου, 21.—Χαλύβδινος Χαρακτήρ, 19.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Έρχονται, έρχονται όλονέν, ένα-ένα, δύο-δύο, πολλά μαζί, έρχονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὰ Δελτία τῆς ἐγγραφῆς, τὰ ὁποῖα ἐστεῖλαμεν μετὰ τὸ προηγούμενον φυλλάδιον... Ἡ προθυμία τῶν φίλων μου εἶνε ἀνάλογος μετὰ τὴν ἀγάπην των. Ὅσῳ περισσώτερόν με ἀγαποῦν, τόσον ἐνωρίτερα σπεύδουν νὰνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των. Τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας εἶναι μαζί ὅλους τοὺς προθύμους καὶ τακτικούς. Καὶ τοιούτοι ἐλπίζω νὰ φανοῦν μέχρι τέλους ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί μου.

Σοῦ ἐστάλσαν τὰ φύλλα πού μου ἐζήτησες, *Λευκὸν Ρόδον*. Ἡ ἐπιστολὴ σου ὅλη εὐοδιάζει ἀπὸ το ἔρωμά σου, ἂν καὶ τὴν ἔγραψες ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν ὁμιλίαν, ἣ ὁποία ἦτο τόσο πυκνὴ, ὥστε εἶγες ἀνάψῃ φῶς... Πόσον θὰ ἐνθυμῆσαι καὶ θὰ ἐπιθυμῇς τὴν Ἑλλάδα μας, τὴν φωτεινὴν καὶ ἡλιόλουστον! Φαντάσου ὅτι ἕως τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου εἴχομεν ἐδῶ ἄνοιξιν. Ἀπὸ χθὲς μόνον ἤρχισε κρύον καὶ συννεφιά.

Δὲν ἐξεδούθησαν ἀκόμη τὰ φυλλάδια που περιμένεις, *Φοῦνξ* ἀγαπητέ! θὰ ἐκδοθῶν γρήγορα καὶ θὰ τα λάβῃς. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε τόσο πολὺτιμον πρᾶγμα, ὥστε δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τὴν χάνῃ εὐκόλα... Καὶ μίαν μικρὰν παρατήρησιν. Τὰς λύσεις ἄλλοτε νὰ μού τας στέλλῃς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ ὄχι μαζί μετὰ τὴν ἐπιστολήν.

Σοῦ ἔστειλα τὸν 15ον καὶ 16ον τόμον, Διτὴ Λογιστάτου. Συλλυπητήρια καὶ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν ἀγαπητὴν Ἑλπίδα. Ὅταν μετὰ τὸ καλὸν ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου νὰ σε γνωρίσω.

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μου στείλῃς *Λευκὴ* μου *Βολεῖτα*. Αὐταὶ πού μου ἔστειλες εἶνε πολὺ γνωσταί. Καὶ μὴ λησμονῇς νὰ σημειώῃς μαζί καὶ τὰς λύσεις των, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τας κατεύω ἐγώ. Διοπόν, θὰ μου γράφῃς τώρα τακτικά;

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ ὥρατά σου καὶ εὐγενῆ πατριωτικὰ αἰσθήματα, *Διορισμένη Τυμφορστὴ* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς.) Καὶ ἡ ἀληθινοῦς ἡ ἰδέα σου ἤρρεσε πολὺ, μάλιστα ὅπως τὴν ἐκφράσεις: «Πρέπει ὅλοι μας νὰ ἐργασθώμεν, πρέπει νὰ καταστήσωμεν φίλους τῆς «Διαπλάσεως» τοὺς φίλους τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν.» Εὐχομαι νὰ το ἐκτελέσῃς, νὰ σε μιμηθῶν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι μου φίλοι.

Ἐνα φιλάκι ἐκ μέρους μου καὶ τὴν μικρὰν μου φίλην Μεταξίαν· πού τὴν ἔχει ἐνθουσιάζῃ ὁ Ἑπταβουνίσκος Δράκος. Εὐχομαι νὰ προχωρήσῃ γρήγορα εἰς τὸ γράψιμον, ὥστε νὰ ἡμπούρῃ νὰ μου γράψῃ μόνῃ της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ἰανουαρίου.

930. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις διττῶς ἐκφερομένη. Ὅπου τὸ δεύτερον κρατεῖ μακρὰν ἢ λύπη μένει. Καὶ σκευὸς τὴν μαγειρικὸν τὸ σύνολον σημαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμῆδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

931. Στοιχειογραφίος.

Διῶξε γὰ καὶ βάλε νῖ καὶ ἀμέσως θὰ γενῇ ἕνας γέρον σεβαστὸς αὐτοκράτωρ ξακουστός.

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου Παπαρτίσσης.

932—934. Περιφράσεις

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ἡ βασιλεὺς τοῦ Ἀδρία.
2. Ὁ Δημοσθένης τῶν Ῥωμαίων.
3. Ὁ ζωγράφος τῶν βασιλέων καὶ βασιλεῦς τῶν ζωγράφων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

935. Γωνία.

Γ + + + + = Μυστήριον
+ Ω + + + = Ἔντομον
+ + Ν + + = Φιλόσοφος
+ Ι + + + = Ἀπόστολος
Α + + + + = Ποιητής

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμῆδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

936. Κλειμακωτὸν.

+ + Νάντικατασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ + + + + γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς τὸ δεξιὸν + + + + σκέλος νὰναγινώσκειται τὸνομα θεοῦ + + + + τὰς Μυθολογίας, εἰς τὸ ἀριστερόν τῶν + + + + νομα βασιλέως τῆς Περσίας, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα πρᾶγμα ὀλέθριον, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην πρᾶγμα ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ζῶμεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

937—938. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1. Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀγνὴν τὴν ψυχὴν.
2. Τοῦ σίτου οἱ κόκκοι ξεραίνονται καὶ ὕστερον ἀλωνίζονται.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ἐμμ. Καρδαμάκη.

939—942. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνδὸς οἰουδὴποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ ἐνδὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Ἄρκτος, ξηρά, ναῖας, Ῥῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου.

943. Ἀντιθέτα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῇ γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων ἀποτελούμενον:

Νέος, πάντες, γέρον, ἀποκρίνομαι, μῖσος, καταστροφή, τύχη, ἀλλότριον, λαμβάνω, διαφέρω, χαμηλός.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωιτοπούλου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1. ἑ.

831. Τιμόθεος (τιμῶ, θεός).—832. Γῆρας, Ἡρα.—833. Ἀρχων, χάρων.—834. Τὸ στοιχείον Λ.—835. Ἀθηναί.—

836.	X	837.	K	Π
	Π Ε Ρ		ΑΡ	ΠΑ
	Π Ω Λ Ο Σ		Β	Ρ
X	Ε Λ Ι Δ Ω Ν		Α	Ρ Μ Α
	Ρ Ο Δ Ε Α		Δ	Ν
	Σ Ω Α		Δ	Α Μ Α
	Ν		Α	Σ

838.	839.	Π	Μ	Α
ΜΑΧΗ (ἈνδροΜΑΧΗ)		Ω	Η	Ε
ΑΔΗΣ (ΔημΑΔΗΣ)		Θ	Ο	Λ
ΧΗΡΑ (βρέΧΗΡΑ γδαίως)		Η	Ο	Ο
ΗΣΑΥ (ΗΣΑΥρα)		Μ	Σ	Σ

840. Θανάξιζωμεν 40 ὀκάδας τῶν 80 λεπτῶν καὶ 80 ὀκάδας τῶν 50 λεπτῶν.—841—842 1. Ἰταλία. 2. Δανία. 3. Ἑλλάς.—844—848. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων σκ, αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε σκύρος, κισσός, Κροῖσος, σκότος, ράκος.—849. Νόει καὶ πράττε (Νύξ, ὁμοιότης, ἔρχομαι, ἰερωμένος, κακία, ἄδικος, ἴδιος, πρῶτος, ῥωμαλέος, ἀδελφός, τίμιος, τέλος, ἔνοχος).—850. ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ (1. Ζῆν. 2. ΒαΡ. 3. Ὑλκ. 4. Σάμου).—851. Φυλάττου ἀπὸ τὸν ψεύστην καὶ ἀπὸ τὸν κλέπτην καὶ ληστήν.—852. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἐξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγμα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξό-

χως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἡθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθυμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυφοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγέλλεται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.